

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2024 r.,

sprawy **P. W.**

oskarżonego z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 24 października 2023 r., sygn. akt XI Ka 798/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt VII K 718/19

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżycielkę
posiłkową M. K.**

[PGW]

UZASADNIENIE

P. W. został oskarżony o to, że w okresie od 2015 r., daty dziennej bliżej nieustalonej do dnia 14 marca 2018 r. w C., woj. [...], uporczywie nękał córkę J. K. w ten sposób, że podczas ustalonych sądownie kontaktów z dzieckiem nagrywał ją telefonem komórkowym, obrażał i krytykował dziewczynkę, wbrew woli dziecka zmuszał do kontynuowania rozmowy podczas kontaktu pomimo wyraźnego jej sprzeciwu i niechęci, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami

poczucie zagrożenia oraz w istotny sposób naruszył jej prywatność tj. czyn z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Chełmie wyrokiem z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt VII K 718/19, uznał P. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190a § 1 k.k., przy czym ustalił, że wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia, udręczenia, i za to na mocy tego przepisu w zw. z art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, określając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł; na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 §1 k.k. orzekł wobec P. W. zakaz kontaktowania się w każdy sposób z małoletnią pokrzywdzoną J. K. oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów w okresie 4 lat, a także z mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od niego na rzecz małoletniej J. K. nawiązkę w wysokości 5.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji złożonej od tego wyroku przez P. W., Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 24 października 2023 r., sygn. akt XI Ka 798/22, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt. VII K 718/19, w ten sposób, że P. W. uniewinnił od zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Od uniewinniającego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia z dnia 24 października 2023 r., sygn. akt XI Ka 798/22, kasację złożyła adwokat B. Ł. – pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. K. Zaskarżyła ten wyrok na niekorzyść P. W. W kasacji **zarzuciła** rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 92 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną ocenę dowodów, dokonanie własnych ustaleń faktycznych, bez oparcia ich na całokształcie przeprowadzonych dowodów oraz bez uzasadnienia takiego postąpienia. Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. K. **wniosła** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

S. S. - Zastępca Prokuratora Rejonowego w Chełmie, w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o oddalenie kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt PR 1 Ds. [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja adwokat B. Ł.– pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. K., jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym kontroli prawomocnych orzeczeń sądu odwoławczego pod kątem ich zgodności z obowiązującym prawem. Kasację strony można oprzeć wyłącznie na zarzucie naruszenia prawa, mającego postać uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za rażące naruszenie prawa, uznawane są uchybienia sądu odwoławczego, które są oczywiste, poważne, jaskrawe, rzucające się w oczy. Uchybienia te należy łączyć nie tyle z łatwością stwierdzenia ich istnienia, ile z ich rangą, natężeniem nieprawidłowości.

Zaskarżony kasacją wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 24 października 2023 r., sygn. akt XI Ka 798/22, nie jest obarczony uchybieniami o jakich mowa w art. 439 k.p.k. W przypadku zaistnienia uchybienia wskazanego w tym przepisie Sąd Najwyższy byłby zobligowany do uchylenia zaskarżonego kasacją pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. K. wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie.

Wbrew stanowisku z kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. K., w realiach sprawy nie można dopatrzyć się, rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w Lublinie, działającego jako sąd odwoławczy, przepisów: art 92 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Przepis art. 92 k.p.k., którego norma jest uściślona w art. 410 k.p.k., nakazuje aby podstawę wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. To unormowanie poprzez odesłanie zawarte w art. 458 k.p.k., ma zastosowanie do wyroku sądu odwoławczego. Należy jednak pamiętać, że podstawą wyroku sądu odwoławczego mają stanowić, nie wszelkie okoliczności

ujawnione w toku rozprawy, lecz całokształt tych okoliczności, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia. Z pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 24 października 2023 r., sygn. akt XI Ka 798/22, sporządzonego z uwagi na reformatoryjny charakter zaskarżonego kasacją wyroku z zachowaniem wymogów z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. art 457 § 3 k.p.k., jasno wynika jakie fakty ten Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, jak i wyjaśnił dlaczego nie można przypisać P. W. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190a § 1 k.k. W istocie zarzuty kasacji sprowadzają się tak naprawdę do negowania dokonanej przez Sad Okręgowy w Lublinie oceny zgromadzonych dowodów, bądź kwestionowania opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla oskarżycielki posiłkowej M. K., co – jak wiadomo – nie może być podstawą skutecznego zarzutu rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. w postępowaniu kasacyjnym (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KK 418/16, LEX nr 2312035). Nie ulega wątpliwości, że skuteczność kasacyjnego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. zależy od wykazania, że sąd odwoławczy poczynił nowe lub odmienne, niż sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów. W niniejszej zaś sprawie Sąd Okręgowy w Lublinie prawidłowo zweryfikował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, co czyni zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. bezzasadnym. W rzeczywistości, jak się wydaje, kasacja nie kwestionuje sposobu procedowania Sadu Okręgowego w Lublinie, działającego jako sąd odwoławczy, a więc skutecznie nie zarzuca naruszenia prawa procesowego, ani go nie uzasadnia, zmierza natomiast do ponowienia kontroli odwoławczej w postępowaniu kasacyjnym. Oczywiście takiego zabiegu zwalnia Sąd Najwyższy od potrzeby powielania argumentacji zaprezentowanej w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku. Treść pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie przekonuje, że Sąd ten prawidłowo zweryfikował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w Chełmie, dokonując ponownej oceny zgromadzonych dowodów. Wbrew twierdzeniom Autora kasacji, Sąd Okręgowy w Lublinie przeprowadził kontrolę instancyjną w sposób właściwy. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją

wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego Sąd Okręgowy w Lublinie, działający jako sąd odwoławczy, nie podzielił co do przypisania P. W. występku z art. 190a § 1 k.k., argumentacji zaprezentowanej w pisemnym uzasadnieniu skazującego wyroku Sądu I instancji.

Kierując się przedstawionymi powodami Sąd Najwyższy rozstrzygnął, jak w postanowieniu.

Prezes SN Wiesław Kozielewicz

[PGW]

(r.g.)